

ABRAHAM HANS

14. — Vos.

Vos, zoo heette onze hond. 't Was oprecht een schoon dier, met krullend haar en eenen kwispelstaart. Hij kon ons zoo vriendelijk aanzien met zijne goedige oogen, dat wij dan niet mochten laten, hem over den kop te streelen. En slim dat Vos was!

Soms kreeg hij zooveel beentjes, dat hij ze niet alle afknagen kon. Dan stak hij de overblijvende onder de aarde weg, om ze later op te graven en ze lekker af te knabbelen. Dat was een voorbeeld voor menig mensch, die nooit aan den dag van morgen denkt, en maar altijd zorgeloos voort leeft.

Vos moest ook werken. De knecht spande hem voor eene kar, die de hond fluks naar de stad moest trekken. Op de heenreis overhaastte het dier zich niet. Maar op den terugtocht rende hij zoo snel, dat zijn meester hem dikwijls moest dwingen, wat langzamer te loopen. Maar Vos wist, dat thuis de rust hem wachtte en dacht met zijn hondenverstand zeker: « Hoe eer, hoe liever! »

Soms mocht Vos mee gaan wandelen. Dat deed hij gaarne. 's Zomers lieten wij hem zwemmen. Hij was niet bang van 't water, zooals menige jongen en ook menig meisje.

Maar 't gebeurde wel eens, dat mijnheer zich niet goed gedroeg, dat hij met andere honden vocht of tegen de voorbijgangers blafte. Dan moest hij voor straf den volgenden keer thuis blijven. O, wat zag de deugniet dan droevig naar ons, juist alsof hij ons medelijden wilde opwekken. Maar dat hielp natuurlijk niet. « Wie niet hooren wil, moet voelen, Vosje ! » zeiden we dan, den vinger dreigend opstekende. Vos was trouw. 's Nachts bewaakte hij ons huis, zoodat de dieven niet durfden naderen.

Maar foei, op 't laatst van zijn leven werd Vos zelf een dief ! Hij roofde kippen en konijnen bij de geburen. Dat mocht niet ! 't Werd voor ons te duur, want wij moesten natuurlijk alle diertjes, die mijnheer opgepeuzeld had, betalen.

Dag en nacht lag Vos nu aan den ketting. Hoe het kwam, 't zij hij zich losrukte, 't zij een der kleinere kinderen hem losmaakte, om met hem te spelen, wij wisten het niet, maar Vos geraakte weer eenige malen in 't hok der bureu, waar hij op wreede wijze voor moordenaar speelde.

Vos' ketting werd verzwaard. Maar nu begon onze vriend te huilen en te jammeren over zijne gevangenschap. Wij konden er's nachts niet van slapen. En

toen dit zoo bleef duren, wel veertien dagen lang, sprak vader : « We zullen den hond weg doen. »

Er viel niets aan te veranderen. 't Speet ons allen. Vader verkocht het dier aan eenen boer. Maar ziet, op zekeren morgen werden wij allen gewekt door een vroolijk geblaf.

— « Dat is Vos ! » riepen we. En ja hoor, toen we snel de deur gingen openen, sprong onze goede hond blijde tegen ons op. Hij lekte de handen van mijn broerke, dat juichte over dit onverwacht wederzien. Het dier droeg een eind touw om den hals. Voorzeker had hij zijnen band losgerukt, om naar ons terug te keeren. Zoo was hij aan zijne oude meesters gehecht ! We vroegen allen aan vader, of Vos nu blijven mocht.

— « We zullen 't nog eens met hem probeeren ! » sprak vader. « Ik zal naar den boer gaan, om hem terug te koopen. »

Gelukkig stemde de landbouwer hierin toe, zoodat de hond weer bij ons woonde. En tot zijne eer moet ik zeggen, dat hij aan den ketting niet meer als een bezetene te werk ging. En zelfs, toen wij hem los lieten loopen, bleef hij ver van alle kippen- en konijnenhokken. Zoodus de les had geholpen.

Vos genoot nu eenen rustigen ouden dag. Et was een nieuwe hond, om de kar te trekken. Als een rentenier, zag Vos zijnen plaatsvervanger na, wanneer deze naar de stad trok, en dacht zeker bij zich

zelveu : « Ik heb mijne rust dubbel en dwars verdiend. »

Op zekeren morgen was de oude hond ziek. Hij zag ons zoo droevig aan. Tegen den middag stierf hij. Wij begroeven hem in den hof. Wij vergaten onzen trouwen Vos niet, maar werden nu goede vrienden met zijnen opvolger « Baron », die bij ons ook een lustig leven had. Want vader zei altijd : « Wees goed voor de dieren, dan zult ge 't ook voor de menschen zijn. »

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoes	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

